

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

גם כשהכהן יחיד מתחיל הוא את המלה הראשונה 'יברכך'

כתב הרמב"ם (הלכות תפלה פי"ד הי"ג) ז"ל: כיצד היא נְשִׂיאַת פְּסִים בְּגְבוּלוֹ. בְּעֵת שֶׁיָּגִיעַ שְׁלֵחַי צָבֹר לְעִבּוּדָה כְּשִׂיאָמַר רָצָה כָּל הַכֹּהֲנִים הַעֹמְדִים בְּבֵית הַכֹּהֲנֵי וְנֶעְקְרוּ מִמְּקוֹמוֹ וְהוֹלְכִין וְעוֹלְקִין לְדוֹכֵן וְעוֹמְדִים שָׁם פְּנִיָּהֶם לְהִיכַל וְאַחֲרֵיהֶם כְּלָפֵי הָעַם וְאַצְבְּעוֹתֵיהֶם כְּפּוֹפּוֹת לְתוֹף כְּפִיָּהֶם עַד שֶׁיִּשְׁלָיִם שְׁלֵחַי צָבֹר הַהוֹדָאָה וּמְחִזְרֵיֶן פְּנִיָּהֶם כְּלָפֵי הָעַם וּפְשָׁטֵיֶן אֲצַבְעוֹתֵיהֶם וּמְגַבְיָהֵם יְדֵיהֶם כְּנֶגֶד כְּתִפְיָהֶם וּמְתַחֲלִין (במדבר ו-טז) **'יְבָרְכְּדָ! וְשְׁלֵחַי צָבֹר מְקַרָּא אוֹתָם מְלָה מְלָה וְהֵם עוֹנִין לְשַׁאֲמַר** (במדבר ו-כג) **'אָמַר לָהֶם עַד שִׂיאָמַר. כְּשֶׁמְשַׁלְּמִין פְּסוּק רָאשׁוֹן כָּל הָעַם עוֹנִין אָמוּ. וְחוֹזֵר שְׁלֵחַי צָבֹר וּמְקַרָּא אוֹתוֹ פְּסוּק שְׁנֵי מְלָה מְלָה וְהֵם עוֹנִים עַד שֶׁמְשַׁלְּמִין פְּסוּק שְׁנֵי וְכָל הָעַם עוֹנִין אָמוּ וְכֵן בְּפְסוּק שְׁלֵשִׁי.**

וכתב מארי חיים כסאר זצ"ל בחיבורו **שם טוב** (על הרמב"ם) ז"ל: **ולא חילק רבינו ז"ל בין אם הוא אחד או שנים דהכהנים מתחילים יברכך, ויש שמחלקין וכי' ואנו התימנים עושין כדברי רבינו ז"ל, עכ"ל, וכן העלה בתשובותיו החיים והשלום (סי' מ"ט). וכ"כ בבארות יצחק** (ה"י נשיאת כפיים סק"ד ד"ה ומנהגינו). וזו היא גם דעת רבינו סעדיא גאון כמפורש בסידורו דף ט"ל.

וכתב הרב בארות יצחק (שם) שלפי טעם הדבר שכתב הרב ב"י (סי' קכ"ז הי"ג) דכיון דאין מקרין הכהנים אלא כדי שלא יטעו, בתיבה ראשונה דליכא למיחש לטעות למה יקריא אותה. וכן לפי הטעם שמוכח בקרית ספר להמב"יט דמאחר דבירכו בא"י אמייה אק"יב של אהרן, צריכין להתחיל מיד הברכה, ע"כ. אי"כ לא שנא אם הוא כהן אחד או אם הם כמה כהנים, תמיד הכהן צריך להתחיל את יברכך. ומרן בש"ע (סי' קכ"ח הי"ג) פסק, שאין מקרין את הכהנים את התיבה הראשונה 'יברכך'. ולא חילק בין כהן אחד לכמה כהנים.

המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

כי כבד פה וכבד לשון אנכי: ויאמר ה' אליו מי שם פה לאדם ... ואנכי אהיה עם פיך וגו' (שמות ד. י"ב).

אחד הדברים הכואבים בחברה בכלל ולהורים בפרט, כאשר אחד הילדים הנו מגמגם. איני כעת עוסק בכאבו של ילד זה או מה הן שיתות הירפוי לזה, כי אין זה מטרתנו כאן. אלא ברצוני לפרט מעט כיצד עלינו להתנהג ולפעול כהורים וכמחנכים. כמו"כ דברים אלו שאעלה בס"ד הינם לכל שכבות הגיל. כמו"כ עלי לציין שיש כל מיני קלינאי תקשורת או רפואות וּמְכֻוֹנִים לסוגיהם המטפלים בנושא זה, ומחווים דעתם כיצד יש להסתכל ולהתייחס לילד זה על אף שמעולם הם לא גמגמו ואינם יודעים באמת מהי תחושתו ומה באמת יעזור לילד זה. ע"כ להוי ידע אני הקטן עד גיל שמונה וחצי לא גמגמתי כלל, ועקב פטירתו הפתאומית של אבי ע"ה (ואכחמ"ל בזה) התחלתי לגמגם וגמגומי דאז הלך והחמיר עד כ"כ שרעייתי תחי' סיפרה לי לאחר נישואינו שלא הבינה אותי כמעט בפגישותינו טרם נישואינו, וע"ז אמרו החכמים 'אין חכם כבעל הניסיון'.

ראשית עלינו לזכור! משה רבינו מר"ב ענונתותו כדי להתחמק מהשליחות להיות גואלן של ישראל טען להשי"ת, **אני לא מתאים אני מגמגם!** אך ה' לא קיבל טענתו, ולא עוד אלא שלא ריפאו ונשאר מגמגם כמפורש ברמב"ן שם באריכות. להוציא מדעת הטוענים המפרשים את המצב שאליה הם נקלעו שזהו כביכול רצון ה', שאם הוא מגמגם אזי אין רצון ה' שידבר דברי תורה לרבים וכי'. ועל כן יש גם הורים המפרשים זאת כך, כלומר, אם בני מגמגם לא אטריח אותו ולא אביא אותו למצב שיצטרך לדבר עם זרים או בפני אנשים וכיו"ב.

כמו"כ, יש המחשבים בלבם ואומרים, הוא כרגע קטן וע"כ הוא מתבייש לדבר כשהוא מגמגם, בעה"ת הוא יגדל ואז הוא לא יתבייש וידבר עם אחרים על אף גמגומו. **גם זה הבל וטעות גמור הוא!** אם הילד לא יתרגל לדבר כשהוא קטן יתעצם הדבר מאוד ויחרט בלבו, וימנע לדבר גם כשהוא גדול.

דבר שני עלינו לדעת, לא לומר לילד קטן, שהוא מגמגם כלומר להגדירו שהוא כזה. אלא לומר לו, **אתה לא מגמגם! זה שלפעמים אתה מתקשה בדיבורך, גם לי זה קורה כשאני מתרגש או נלחץ ולא יקרה כלום אם יתפסו לך מילים. תנשום בניחותא ותדבר לאט, אף אחד לא מלחיץ אותך!** ובפרט יש לומר לו זאת בקול כאשר הוא צריך לדבר מול אנשים, שעני"כ מתעודד הוא לדבר מולם. ומזה בין נבין שמחובתנו להיות סבלניים מאוד לשמוע וכ"ש שלא לדחוק בו להודרו או לקצר בדבריו גם אם זמננו דחוק ולחופץ מאוד, וגם אם הבנו את אשר חפץ לומר לא נקטע אותו מדיבורו ונאמר לו הבנו. כי זה יגרום לו תחושה שדיבורו מכביד עלינו, ועוד שזה יגרום שפעם הבאה לא ישתדל לדבר.

מאיך גיטא, נחזקו ונספר לו שגם משה רבינו היה כבד פה וכבד לשון ועכ"ז היה שליח ה' לגאול את ישראל ולא ירא ולא חת משום אדם ודיבר מול מלכים ושרים וכנגד כל ישראל, והי' היה עמו והשגחתו גם עליך תמיד.

(מחמת אריכות המאמר, השבוע התחלנוהו בס"ד, ובשבוע הבא אי"ה בלי"ג נמשיכוהו)

לאנשי היקר והמוחזק ה"ה צוריא"ל עוז ארי חיים, שמקדיש מזמנו ומתענגת מקצועו לקידום חז"ת. יחיד שיוזכה לבגים זכרים יראים ושלמים עושים רצון האלדים תלמידי חכמים גדולים, אכ"י

מחידושי רבותינו

ומשה היה רועיה (סמות ג. א).

זהו ש"ה: אוהב כסף לא ישבע כסף ומי אוהב

בהמון לו תבואה. גם זה הכתוב מדבר בשני בני אדם שהיו רועים.

פתרונות לפרשת 'ויהי'
אחודה חידה! האספו – והקבצו,
אסיפה לצדיקים וקבוץ לרחוקים (יעיין
באורך במדרש הגדול).
הזוכה: יוסף מורי.
מי בתמונה? שבוע אחרון לפתרונה!

אזרח חידה!
מה הקשר בין
פרשת תולדות לפרשתנו?
בין הפרטים נכונה יוגרל פרס

יעקב ומשה שהיו רועים צאן לאחרים ויש ביניהם דמיון. יעקב ברח מעשו, משה ברח מפרעה, יעקב השקה צאן לבן על ידי גבורה, משה השקה צאן יתרו על ידי גבורה, יעקב נשא אשה בגירותו, משה נשא אשה בגירותו, יעקב נשתהה אצל לבן כי שנה, משה נשתהה אצל יתרו פי שנה. יעקב חזר לאר. מולדתו על ידי שכינה, משה חזר לארץ מולדתו על ידי שכינה.

אבל יש לתמוה, מפני מה יעקב היה לו עושר ונכסים דכי ופרץ האיש מאד מאד, ומשה לא מצינו לו עושר ונכסים בחזרתו, אף על פי שהזמן מרובה יותר מיעקב, שהרי יעקב כל זה העושר נתקבץ לו בשש שנים לבד, ומשה בסי שנה לא היה לו מאומה כי אם חמור אחד שהרכיב אשתו ובניו עליו, דכתיב ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכיבם על החמור. על חמור לא נאמר אלא על החמור הידוע שהוא לו, ואין לו חוץ ממנו שום דבר. וזה ענין מתמיה מאד, וכי יעקב גדול ממשה או טרח יותר ממנו, והלא נאמר במשה וינהג את הצאן אחר המדבר, לרעות אותם במרעה טוב, אי"כ מפני מה לא היו לו נכסים כיעקב.

ומה שנראה לי בזה שיעקב אבינו ע"ה אף על פי שהוא שומר מצות אברהם לעשות צדקה ומשפט ולעבד את הש"י דעתו קשורה בהצלחת העולם הזה בקנינים, כמו שנאמר אם יהיה אלדים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש, וכל שאר תתן לי עשר אעשרנו לך. ללמד שהיה מחמד את הקטנים וריבוי הממון נתן לו מה שביקש כמו שאמר חז"ל, באיזו דרך שאדם רוצה לילך בה מוליכים אותו. הינו דכתיב אוהב כסף לא ישבע כסף, זה יעקב אבינו שביקש להיות כאבותיו להיות לו ממון להוציא ממנו לעשות צדקה ומשפט. ומי אוהב בהמון לו תבואה, זה המקרא אומר דרשני מאי דכתיב ומי אוהב בהמון לו תבואה היה לו, למקרא לומר ועובד אדמה לו תבואה, או וחורש בבקר לו תבואה מה ר"ל ומי אוהב בהמון לו תבואה אלא הכתוב מדבר במשה רבינו ע"ה שתכלית כוונתו להוציא עשוק מיד עושקו, תדע לך כשיצא יום אחד אל אחיו לראות בסבלותם וראה מצרי מכה איש עברי הרגו מתוך גבורתו וקנאתו על עושר רעה, ולא עוד אלא כשברח למדין והוא גר לא סבל לראות פועלי און ושתק, אלא ויקם משה ויושיענו, וזאת המחשבה כמוסה בלבו, ר"ל שעבד ישראל שהיה דואג ושומם ומיצר לו מצרתם וישב מצפה לראות מה אחריתם, ואף על פי שנתן לו יתרו בתו לאשה לא היה מדעתו ולא בקש כיעקב וכל זה היה לו כלאחר יד, תדע שהרי כל סי שנה לא הוליד אלא שנים, להודיעך מיעוט הנהגתו אצל אשתו כי לא היה זה להם מצד עקרות אלא מצד פרישות, וסופו הוכיח על תחילתו שפירש מן האשה ומן הדומה לה, לפי שמתחילתו אינו כשאר אדם אלא קדוש בתכלית הקדושה, ולא היתה מחשבתו אלא בהמון ישראל איך ינצלו מן המצרים. אפילו כשהלך לרעות צאן יתרו אחר המדבר היה מתבודד ודואג ושומם על שעבוד ישראל עד שנגלה עליו הש"י מתוך הסנה שלא להבעיתו כי עדיין לא הורגל בשום דבר מקודם. אמר לו השם בשכר שאתה מצטער על שעבוד בני, אתה תהיה להם למושיע. ומרוב ענותנותו ע"ה לא רצה לילך והיה מפציר בו ז' ימים, וסוף אמר אף על פי שאני אוהב לגאולת המון ישראל, שלח נא ביד תשלח, ויהיה זה על ידי אחרים, עד שחרה אף השם עליו וסוף הלך להשלים כוונתו, כד"א נוצר תאנה יאכל פריה. וגאל את ישראל וניתנה להם תורה על ידו ונקראת על שמו. וזו התבואה שהיתה לו, מדכתיב ומי אוהב בהמון לו תבואה, ר"ל, ומי אוהב לגאולת המון ישראל ומצטער עליה, לו תבואה קריינא דאיגרתא ליהוי פרונקא. ולאדם כמותו ע"ה אינו מביט לא לנכסים ולא לבקר וצאן, לפי שאינו חשובים בעיניו לכלום, אלא שונא בצע, לזה ראוי להיות שופט את ישראל, ומי שהוא רוצה להתמנות שופט, צריך שילמד ממדתו של משה רבינו ע"ה, שהרי מאס ממון עצמו כ"ש ממון אחרים, שאלו רצה היה לו כפלי כפלים כיעקב.

נמצא הפרש גדול בין שני צדיקים האלה, רמזו לנו ז"ל באיכות הצדיקים בגן עדן שכל אחד נכוה מחופתו של חברו, ר"ל כפי שלמות האחד דל חברו השני נכוה מקנאתו בחבירו. והראיה לך מאלו שני הצדיקים שתחלת ענינם אחד כמו שסדרנו. אבל הכוונות נבדלות, שמים לרום וארץ לעומק, ונתנו לכל אחד מה שביקש.

וחתם שלמה המלך ע"ה גם זה הבל בתמיהה, ר"ל האחרון עם הראשון חלילה וחס, אבל אוהב כסף לא ישבע כסף, הבל הבלים הכל הבל. וראה מה היה לקרח ולנקדימון בן גוריון והרבה עשירים כיוצא בהם, ספו תמו כחלום מהקיץ, ועליהם נאמר אל יתהלל עשיר בעשרו, אבל אוהב בהמון לו תבואה כמשה רבינו ע"ה שלמד ולימד אחרים המון רבה כל ארבעים שנה, עליו ועל כיוצא בו נאמר, כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי וגוי, הי יזכינו לכל מדה טובה ולזקנה ושיבה אכי"ר. **ועל דרך הקבלה,** מאי דכתיב אוהב כסף לא ישבע כסף, האיי קרא אוקמוה רבנן כשהפריש משה שלש ערים בעבר הירדן ולא השלימו ע"י כוונת הפסוק, ולפי עניות דעתי אחר שפתחו פירוש הפסוק במשה רבינו ע"ה אשלימו בו ובסודותיו ואולי תיקרא המצוה ע"ש וגמרה.

תא שמע אוהב כסף לא ישבע כסף דא משה רבינו שביקש למשוד השפע מעולם **המשך בעמוד הבא**

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

ובכנסת הגדולה כתב שיש קהלות הנוהגות לא להקרות לכהן מלת יברכך גם כשהכהן יחיד וכן הוא מנהג תריא וכ"י, וכ"כ **המאמר מרדכי** (סק"כ) שכן משמע בב"י ושכן המנהג פשוט והוא נכון (יעיין בכף החיים באורד).

ובפתח הדביר (ח"יב דף י"ט ע"א) הובא בשם מהרש"י בנו של מהר"ח ויטאל שהם נהגו לא להקרות לכהנים את התיבה הראשונה. וכתב בשו"ת עולת יצחק (ח"יא ס"י כ"ב ד"ה ברם) א"כ נראה שכן נהגו המקובלים תלמידי האר"י, וגם לפי **סודן של-דברים אין חילוק בין כהן יחיד לרבים.** ובשו"ת **עולת יצחק** (ח"יב ס"י מ"ח) כתב, שגם לפי הטעמים שכתב המקובל הרב **שפתי כהן** פרשת נשא (ד"ה ועוד) על פי הסוד שהכהן מתחיל יברכך ולא הישראל, מוכח **שהוא הדין גם בכהן יחיד.**

וכתב בשו"ת **עולת יצחק** (ח"יא ס"י כ"ב אות ה' ד"ה ומצינו) **שכן הוא מנהיגו כמפורש בתכאליל הישנות.**

וכן מוכח מלשון מהרש"ש שבזי בספרו **חמדת ימים** פרשת נשא וכן מוכח מרבינו נתנאל בן פנימי בספרו **אור האפילה** פרשת נשא. וכן נראה מה**שנתי"ז** שהרי השמיט את המ"א שהביא לחלק בין אם הם כמה כהנים לכהן יחיד. וכ"כ **חכמי תימן בתשובתם** כמובא בשו"ת

עולת יצחק (ח"יא שם אות ו' ד"ה דע) (מתוך בארות יצחק שם ושו"ת עולת יצחק ח"יא וחי"ב שם וחי"ב שם ויעיין שם באורד)

לרפואת אורטל רבקה

בת ישעיהו דוב

והרד הנולד בתוד שכחע"י

לזש"ק

שלום בן יעקב

ומירב טליה בת מנשה

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב

ואודליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

המשך מהעמוד הקודם

העליון שהוא רחמים והמשיכו לו מעולם הרחמים גמורים, וכתוב אני הי אלדי אברהם, ושוב לא רצה להמשיך לא מן הרחמים הפשוטים שאין בהם מזיגה, והמשיכו לו מן הכתר שהוא רחמים פשוטים דכתיב אהייה אשר אהייה, שזה השם רומז לאותה המדה וכל זה לפי רצונו הקדוש שיצאו ישראל מתחת סבלות מצרים, ואי אפשר אלא מצד הרחמים שאין להם עכשיו מצוה שיזכו בה ונתנו לו כל מה שבקש, וזהו אוהב כסף לא ישבע כסף, שהכסף לכן רומז למדת רמזים, לא ישבע כסף ר"ל לא די לו ברחמים גמורים עד שהמשיך לו ולדורותיו רחמים פשוטים, וזה סוד הכסף שהיה במשכן שנתנדבו ישראל לתרומת אדנים ועשה חשבון ממנו בכלל ובפרט עד שהשלים חשבונו כמה שאמר ואת האלף ושבע המאות, ועייה עשה ויום לעמודים, וזה דבר מתמיה מאוד איך דקדק על עצמו בזה מה שאין כן בזהב, אף על פי שהוא חשוב, אלא להודיענו מה שאמרנו שהוא מבקש שפע מעולם הרחמים, והזהב הוא מדת דין לכך לא בא בחשבון, וזה מלמד טעם אחר אזכרנו לך במקומו בעייה. ונחזור לכוונת הפסוק, ומי אוהב בהמון לא תבואה דא משה שידע סוד הגי' ראשונת היא בינה הנקראת מ"י. אזייל חמשים שערי בינה ניתנו למשה חוץ מאחד שנאמר, ותחסרהו מעט מאלהים, אל תקרי מעט אלא מ"יט. וכבוד והדר תעטרנהו, במה שהשיג זה הוא. ומי אוהב בהמון לו תבואה זה המון השערים הנזכרים שהשיג, לו תבואה, שכר הרבה. כד"א לכן אחלק לו ברבים, ר"ל עם האבות כמו שפירשו ז"ל. והמקרא לא תבואה באלף ולא נתישב הפסוק על הפירוש הזה.

גם זה הבל ממילא רוחא שמענא דילי בזה הדרוש, כי הפסוק מדבר כנגד משה רבינו עייה ודבר זה למוד מסופו, כי כבר ידעת בסוד הגלגול שאמי חכמי הקבלה ומסיהי' עלה גברא רבא בוצינא דנהורא קדישא רשב"י ז"ל בכמה דוכתי, כי הבל הוא משה שנתגלגל בשת ובאחרונה משה, ושימיע בראשי תיבות למפרע היבל שית משה. ובספר המערכה מצאתי מאמר מוכיח עי"ז וזה לשונו: במרע"ה בענין ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלהים, ידע את אשר נעשה לו כבר מהבטתו, כאשר שעה הי אל מנחתו של הבל, יצאה אש וליחכה מנחתו, והציץ באש ההיא ונענש, לכך אמר כי ירא מהביט אל האלהים ממה שנעשה לו כבר, כל זה להוכיח על מה שרמזנו, הינו דכתיב גם זה הבל. ועוד, כפי מה שהתחיל בפרשה, ומשה היה רועה לרמוז על ויהי הבל רועה צאן. ומה שהיה כבר היה, הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, כל זה מצד החסד. חסד בגי' גלגול כי זה חסד גדול לעולם שיזכה למחיצתו, אם זכה בראשונה ואם לאו בשנייה, ואם לאו בשלישית. זכה מה טוב ומה נעים. לא זכה והבאתי את השלישית באש. ואמרו חכמי הקבלה כי זה מחייב כן

מצד המוז כי הוא עוז על כבישת היצר לפי מה שנודע לבעלי הטבע, לכך מתהפך לגי' גלגולים רבים ואמנם זה ברשעים לבד העבריינים המבטלים מצות לא תעשה מצד יצרם הרע, אבל הצדיקים מתגלגלים עד אלף דור דכתיב ולשומרי מצותיו לאלף דור, שהם צריכים לקיים כל מצות עשה ואי אפשר זה מבלי גלגולים רבים, ואם תאמר הרי משה לא הוצרך לכך, הוא עייה כבר ניתנה תורה על ידו וזכה וזיכה למה שלא זכה אדם מעולם. לכך אין ראיה ממנו עייה, ואלו הדברים קשה לציירם אם לא בקבלה מפה לפה וכבר בדקנו עד מקום שידינו מגעת ויורנו דרך האמת אמון.

וזה ממה שימשך לענין זה כתוב אחד אומר אורח חיים פן תפלט, וכתוב אחד אומר פלס מעגל רגליך. כבר פירשו רז"ל במועד קטן, ואני הוספתי לתקן אורח חיים פן תפלט במצות עשה, מצוה הבאה לידי אקיימנה. נעו מעגלותיה לא תדע, שאין אתה יודע מתן שכון של מצות. פלס מעגל רגליך במצות לא תעשה, עי"ד משחז"ל והוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסידה וזהו פלס מעגל רגליך, שלא תקפוץ ותעבור ח"ו על מה שכתוב בתורה ופי' וכי יש שכר לעבירה, אלא מי שבאה לידו ספק עבירה והפסידה שלא עשאה, נותנין לו שכר כעושה מצוה, וזהו ושכר עבירה כנגד הפסידה. וכן מי שבאה לידו ספק מצוה ולא עשאה, רצה לומר נתרשל בה אין נותנין לו שכר כעושה מצוה, אלא כיון שחישב לעשות ולא עשה, נותנין לו שכר כנגד ההפסד. וכן מי שבאה לידו כן הי"ל הפסד השכר שהיה מגיע לו עי"כ וימנ"א.

(יצידה לדרד'י למהר"י דהרי זצוק"ל)

בדרכיהם אתהלך...

הבריחה (חלק ו')

והנה התרחש הנס כל החיילים התייבשו במקומם ולא היוזו אבר, והיו נראים כרדומים. משראה זאת הרב יחזקאל לקח את אשתו עמו ויצא מולם כששפתותיו ממלמלות הודיה להי, וברח שוב על נפשו מיטלטל בדרכים, כחיה הנמלטת מציידיים. בדרכם הגיעו לכפר של ערבים שהיו עשירים מאוד, המכונה 'איזה', ולידו יש הר. בהר זה קבר הרב יחזקאל מקל מימים עברו. ניגש הרב להיכן שקבר את המקל הוציאו משם וכתב עליו שמות קדושים. אמר הרב לאשתו, את תחזיקי בצד אחד של המקל, ואני בצד השני. לאחר שהחזיקה עמו במקל אמר הרב "שמע ישראל הי..". ויביד אפקיד רוחי.. אנחנו בידד הקב"ה.

המשך בשבוע הבא אי"ה בל"ג

מהליכות אבותינו

הנשוי לובש מטפחת לראשו

ידוע מנהגינו בארץ תימן שמי שהוא רווק לובש כובע לראשו אך ללא מטפחת, ואילו הנשוי עוטף ראשו

מסביב לכובע במטפחת (מסאר בלע"ז).

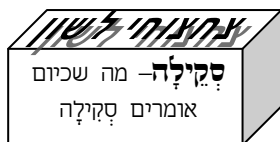
וכתב מהר"ר יחיא אלשיך זצוק"ל (הובא ביפירורים משולחן גבוהי עמי קלי"ב) אסמכתא לזה היא מצינו מהמובא בגמרא (קידושין כ"ט): משתבח ליה רב חסדא לרב הונא בדרב המנונא דאדם גדול הוא [פירוש: משתבח רב חסדא לרב הונא, ברב המנונא שהוא אדם גדול] אי"ל, כשיבא לידך הביארו לידי. כי אתא חזייה דלא פריס סודרא [פירוש: כשבא ראהו שאינו לובש סודר]. אי"ל, מאי טעמא לא פריסת סודרא [פירוש: מה הטעם שאינך לובש סודר?] אי"ל, דלא נסיבנא [פירוש: היות ולא התחתנתי]. אהדיניהו לאפיה מיניה [פירוש: סובב את פניו ממנו]. אי"ל, חזי דלא חזית להו לאפי עד דנסבת [פירוש: ראה, שלא תראה פני עד שתתחתן] וכי.

אי"ה. לא לחינם הוא זה, וכמו שמוכח מהסיפור מהגמרא. ועוד שדבר זה נחוץ מאוד לדעת את מי לכבד ראשונה, וכן האם להעלותו שליח ציבור ועוד, ואכמ"ל.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

זכו בשעון יד מחשב / ספר במבצע
הזמן עובר ואינו חוזר

התלמידים היקרים
אליסף דחבש נ"י
אביתר לוי נ"י
מלאכי דורחי נ"י
ידידיה לוי נ"י
ישי צברי נ"י
ינון דמרי נ"י

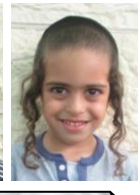
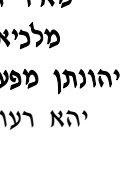
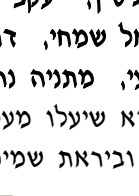
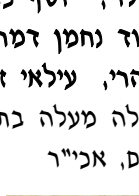
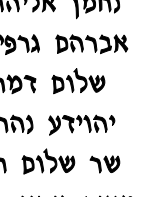
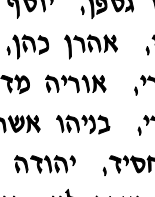
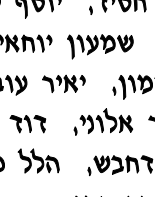
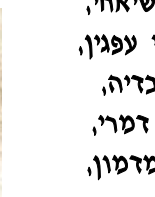
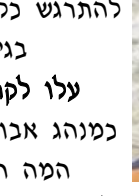
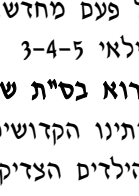
יה"ר שיזכו להמשיך להיות תמיד מן
 הראשונים לכל דבר שבקדושה, אכ"ר

להתרגש כל פעם מחדש! ילדים
 בגילאי 3-4-5
עלו לקרוא בס"ת שישי
 כמנהג אבותינו הקדושים הלא
 המה הילדים הצדיקים

נחמן אליהו גספן, יוסף חסיד, יוסף שיאחי,
 אברהם גרפי, אהרון כהן, שמעון יוחאי עפגין,
 שלום דמרי, אוריה מדמון, יאיר עובדיה,
 יהודע נהרי, בנימו אשר אלוני, דוד דמרי,
 שר שלום חסיד, יהודה דחבש, הלל מדמון,

מאיר גיסין, יעקב לוי, יוסף כהן,
 מלכאל שמחי, דוד נחמן דמרי,
 יהונתן מפעי, מתניה נהרי, עילאי זביב נ"י
 יהא רעוא שיעלו מעלה מעלה בתורה
 ובריאת שמים, אכ"ר

ע קונה צולמו בעה אחת!
 אברק / ת"ח יקר! אט הנק
 רצה לזכות, ומאור נשמתק
 להצניק עשה אחת פסול
 סיוע לימודי ליבדי החמה,
 ולק תצמוד הזכות,
 וכאמאלק הטוב וליק ה'
 לבניק הקדק טובים.
 זכר צמנו קשר: 050-4150896

**לקראת סיום החופש
 מניעים כולם ראשונה!**

בסימנא טבא ודריא יאה נאחל
 לידינו ר' צביאל כהן ולב"ה
 ארצל הולדת הפן. יה"ר שיעלו
 להכניסו בקריתו של-אברהם
 אבינו ויעלו ארצו לתורה
 לחופה ולמצעים טובים

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת
 שם אחד- לשבוע 50 ש"ל. לארבע שבועות 150 ש"ל.
 לשנה- הודאת קבע של 50 ש"ל למשך שנה.
 לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

חכמי תימן

הרב אברהם ב"ר שלום צדוק
 (צאלה)

נולד בצנעא בראש השנה
 תרע"א בילדותו התייתם מאביו
 ועול הפרנסה נפל עליו. הוסמך
 לרבנות בתימן והיה הרב של
 ביה"כ כוחלאני בצנעא.

בשנת תשי"ד עלה לארץ
 ישראל. רב קרית בנימין
 שבקרית אתא. נלחם במסירות
 כדי לבסס תורה, יראה, וחינוך
 חרדי כנגד הלך הרוחות שפעלו
 אז. פעילותו היתה בהתנדבות
 מליאה ואף היה מוהל ללא
 תשלום, ומי שמצבו הכלכלי
 היה קשה היה אף מסייע לו
 כספית. בניו חתניו ונכדיו
 משמשים בקודש ברחבי הארץ.

נפטר
 בקרית
 בנימין בט'
 אלול
 תשנ"ח

התודה...

לאיש היקר באדם ההורה
 הנכבד והחשוב
 ר' **שלומי צברי** הי"ד
 על מעשיו הרבים וסיועו
 המתמיד למען תשבי"ד
 יהא רעוא שתחול

הברכה...

במעשי ידיו ויראה בניו וכל
 פרי טיפוחיו הולכים בדרכי
 אבותיו, דשנים ורעננים יהיו
 כהצדיקים הקדושים. ואנר
 התורה מביתו יורח כהשמש
 המאירה ממזרח, אכ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות
 ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
 או במייל:
 Nahari@enativ.com